

Hei taas kaikki ystävät!

Pari kuukautta on kulunut kuin siivillä siitä, kun palasimme taas Tansaniaan puolentoista Suomessa viettämämme kuukauden jälkeen. Itse asiassa Suomen jaksoa edeltävä aikakin oli melko puuhakas, ja jotain kuulumisia kerroimmekin sitten vierailuillamme siellä nimikkoseurakunnissamme ja muualla. Oli mukava päästä taas vieraiksenne seurakuntiin. Saimme tavata mm. Raahessa rippikoululaisia ja Oulun Maikkulan yläkoulun oppilaskuntaa ja opiskelijoita. Pyhäjoella olimme kirkossa ja lähetykskahveilla. Pattijoella vietimme Tansania-asioiden äärellä iltaa aina yhtä tunnelmallisessa Partiolaisten Metsäkirkossa. Utajärvellä Pia sai olla mukana kahdella seurakunnan ja kunnan yhteisellä varkkareiden kesäleirillä. Konginkankaalla saimme vierailla mm. meille jo tutuksi käyneessä palvelutalossa, olimme majoittuneena Hytösten perheessä kuten aina ennenkin (heillä on aivan mahtava b&b paikka saunoineen kauniilla peltonäkymällä). Mikolla oli saarnatyötä sunnuntaisin eri kirkoissa.

Mikko oli myös Lapiosalmen suurleirillä, sillä perinteisellä lähetyseuran ja hiippakunnan yhteisellä leirillä, joka on varmasti kannustanut montaa lähetystyöhön lähtijää matkoillensa. Oli mahtava huomata, että Lapiosalmi oli edelleen juuri se sama Lapiosalmi, jossa olen (Mikko) ollut leirillä jos toisella lapsena, nuorena ja aikuisenakin. Tuntui kuin olisi palannut kotiin. Leiri kaikkienensa oli hyvin onnistunut, kiitos siitä leirin tiimille SLS:stä, hiippakunnasta ja Haapavedeltä. Pia pääsi ensimmäistä kertaa osallistumaan myös kummiyhdyshenkilöiden kokoontumiseen Helsingissä, se oli erityisen hyvä ja antoisa päivä, jossa pohdittiin hämmästyttävän samanlaisia kysymyksiä ja ilon aiheita maailman eri kolkilta.

Emme malta jättää mainitsematta yhtä tilaisuutta Utajärvellä, jossa oli järjestetty ystäväilta Moilasten kotona. Illassa oli mukana uusia ja vanhoja tuttavuuksia, kaikenikäisiä lapsia (kuten Sienna 5 kk, Eeli 2 v, Juha 3 v jne.). Oli elämää ja menoa, mukavaa, eri-ikäiset ihmiset yhdessä. Uusissa sukupolvissa on Lähetystyönkin tulevaisuus. Sen lisäksi, että eri ikäisille on omia tilaisuuksia (mikä on myös hienoa), on mukavaa kokea tällaista vanhan ajan yhteisöllisyyttä, jossa lapset ja aikuiset osallistuvat täysipainoisesti yhdessä illanviettoon.

Teimme myös muuta kivaa kesällä, kuten pyöräilimme mahdollisimman moniin paikkoihin mm. joihinkin naapurikuntien Lähetystilaisuuksiin, soudimme merellä, söimme mansikoita ja muita ihanoituksia, nautimme kaikenlaisesta kulttuuritarjonnasta. Loistavaa musiikkia kuulumme jälleen Raahen Rantajätseillä, jossa hurautti viikonloppu öineen päivineen. Mukavaa tietysti oli tavata sukua ja ystäviä, teitä kaikkia. Kiitos siis kaikesta, toivottavasti yhteinen työmme poiki taas uutta intoa ja ajatuksia! Jäimme nöyrällä mielellä miettimään sitä kaikkea, mitä te siellä seurakunnissa teette lähetystyön hyväksi. Kyllä me sydämemme pohjasta asti rukoilemme ja uskomme, että Taivaan Isä siunaa teidän uurastuksenne!

Juuri ennen Suomeen lähtöä Pia vietti koko kesäkuun esikouluopettajien kurssilla, kurssi oli ensimmäinen laatuaan Hiippakunnassa ja oli hyvä kokemus. Pää tässä tietysti mietitytti eniten kurssin suunnittelijana. Ilmoittautuneita oli ensin 14 mutta maksavia ja paikalle tulleita lopulta 9 henkilöä. Seurakunnat maksoivat opettajan lähettämisen kurssille, se varmasti lisäsi motivaatiota opiskella koko kuukausi oikein olan takaa. Panostimme erityisesti opettavien opettajien valintaan, pyrimme saamaan opettajiksi ne ihmiset, joiden tiesimme ajattelevan lapsityötä tärkeänä työnä, ei "vain lastenhoitona". Esikouluopettajia opettamaan saapuneet henkilöt olivatkin motivoituneita ja innostuneita tällaisesta uudesta kurssista. Yksi tavoitteistamme oli antaa opettajille mahdollisuus yleistiedon kartuttamiseen. Tällaisia harjoituksia oli mm. karttapäivä, jolloin tutkimme maailman- Afrikan- ja Tansanian karttoja. Teimme myös käsien- ja hampaidenpesuharjoituksia siinä missä harjoittelimme oppituntien valmisteluakin. Uskomme, että opettajat saivat monenlaista uutta tietoa ja oivallusten hetkiä. Yksi hartaimmin odotetuista tunteista

välineiden valmistamisen lisäksi olivat ainakin lääkäreiden pitämät terveystiedon tunnit, jolloin opetettiin perusasioita pienen lapset terveydenhuollosta opettajan näkökulmasta mutta myös keskusteltiin laajemmin mm. siitä, mistä ihmisen kokonaisvaltainen terveys koostuu. Ensi vuodeksi on pyydetty kahta kurssia, myöhemmin nähdään miten saamme asian hoitumaan. Heinäkuun alkupäivät menivät sitten vielä kummitöissä, Pia kiersi kaikki lapset ja heidän koulunsa tarkistaakseen, että lapsilla on kaikki tarpeellinen maksettuna kesän yli. Itse asiassa Pia kirjoitti raharaporttia vielä 3 tuntia ennen koneen lähtöä, kerkesi kuitenkin samaan koneeseen muun perheen kanssa.

Takaisin Mwanzaan

Kotimatkamme meni oikein jouhevaan ja mukavasti, pääsimme aloittamaan työt itse asiassa heti kun palasimme Mwanzaan. Olimme ajatelleet pitää pari kesältä jääneistä vapaapäivistä heti tullessamme, mutta jotenkin sähköpostit sieppasivat meidät aika reippaasti takaisin töihin. Saimme olla tekemisissä myös muunlaisten, kuin tietokoneiden hiirten kanssa, kun kotiin palattuamme huomasimme, että hiiret olivat vallanneet talomme poissa ollessamme. Jokainen astia, kippo ja kuppo ja kaappi, mitä talossa oli, piti pestä. Iita koki elämänsä yllätyksen, kun otti nukkekotinsa päällä olleen suojakankaan pois ja huomasi hiiren, joka oli nukkekodin keittiössä nakertelemassa juuston vahakuoresta tehtyä nukkekodin juustoa. ”Äiti! tuo hiiri syö täällä kaikki juustot!”, kuului lastenhuoneesta.

Nais- ja lapsityön johtaja Mimii Mziray sai heinäkuussa toisen tyttären, joten Pia oli syksyn itsekseen töissä. Mikko on jatkanut hiippakunnan evankelointityön suunnittelua ja Sinema Leo toiminnan kehittämistä. Nyt yhtenä sivu-urakkana on rakentaa kunnolliset räkki-laatikot kaikille Sinema Leo:n laitteille, jotta ne saataisiin suojaan kolhuilta ja pölyltä kyläreissuilla. Tarvetta on myös laitteiston päivittämiselle, kaksi vuotta kovassa ”puskatyössä” olleet laitteet ovat antamassa nyt ensioireita siitä, etteivät ne ole ikuisia. Samalla hiippakunnan toiveet ovat selvästi työn laajentamiseen. Toivomme ja rukoilemme, että saisimme muutaman hyvän nuoren koulutettavaksi ensivuoden aikana Sinema Leon tiimiin. Silloin voisimme käyttää kalustoa vieläkin tehokkaammin.

Mikolla yksi mieliinpainuvia hetkiä kuluneilta parilta kuukaudelta oli mikkelinpäivän viikonlopun reissu Ushiromboon ja Lulembelan kylälle kahden suomalaisen toimittajan, Sirpa Patrosen ja Kirsi Elon kanssa, sekä lähettiverimme pastori Katri Härkösen kanssa. Halusin viedä toimittajat näkemään, mitä evankelointityö on täällä käytännössä, joten suuntasimme sinne, missä Sinema Leo oli parasta aikaa toimessa. Lauantai-iltana seurattiin kuinka noin 1000 ihmistä kokoontui katsomaan elokuvia taikauskon jättämisestä ja Jeesuksen elämästä. Seuraavana aamuna ajettiin Lulembelan kylälle jumalanpalvelukseen. Lulembelassa lähetystyö alkoi viimevuoden huhtikuussa. Silloin Sinema Leo:n tiimi ja Ushirombon seurakunnan väki alkoivat tehdä kylässä evankelointityötä. Alueen ihmiset ovat pitkälti perinteisten uskomusten noudattajia. Alueen yksi hallinnollisista johtajista, kirkkomme entinen pääsihteeri Mr. Amani kertoi, että alueella tapetaan ihmisiä (noituuden nimissä) lähes viikoittain. Tarvetta lähetystyölle siis on. Samoin kuin Mr. Amani, myös piispa Andrew Gulle on kertonut, miten koulutus ja lähetystyö ovat tie muutokseen. ”Tarvitaan koulutusta alueen ihmisten asioiden parantamiseksi, mutta ihminen voi pahimmillaan jatkaa vielä korkeastikin koulutettuna toisia vahingoittavia traditioita. Kristinusko on keino vaikuttaa näihin vahingollisiin traditioihin, ja usein tällainen muutos on sitten hyvin nopea.”

Nyt puolentoista vuoden työn jälkeen kylässä on pieni seurakunta, jossa oli mikkelinpäivän jumalanpalvelukseen tullessamme kastettuja jäseniä noin 30. Mikkelinpäivän jumalanpalveluksessa pastorit Katri ja Ushirombon oma pappi Mr. Kuleani kastoivat noin 60 henkeä kirkon jäseniksi. Taustalla siihen, että joku kastetaan, on yleensä monenlaisia vaihteita, kuten kastekoulua, jota evankelistat ovat toteuttaneet pidemmän ajan kuluessa.

Seurakuntalaiset ostivat jo viimevuoden puolella neljä eekkeriä peltoa tulevaa kirkon tonttia varten. Nyt pellossa on viljelty puuvillaa, jotta saataisiin rahaa kirkon rakentamiseen. Sato oli ollut kohtalainen, mutta puuvillasta oli maksettu sen verran vähän, ettei kirkkorahaa ollut kertynyt paljoakaan, reilut sata euroa. Peltoa viljellään varmasti vielä moneen kertaan, ennen kuin seinät alkavat nousta. Heti seurakunnan pellon naapurina on joukko pyöreitä majoja, paikallisen kansanparantajan ”sairaala”. Jumalanpalveluksen alussa kyseinen kansanparantaja tuli puhumaan kirkkoon ja pyysi, että menisimme rukoilemaan hänen sairaalassaan olevien sairaiden puolesta, he eivät muuten ehkä paranisi. Lupasimme kyllä tulla rukoilemaan heidän puolestaan. Koko jumalanpalvelusta leimasi tietty jännitys. Kyseinen kansanparantaja, Mr. Charlesi oli perheineen aikeissa tulla kasteelle, monet taisivat kuitenkin epäillä asiaa. Kyllä ihmiset iloitsivat, ligoloivat ja hurrasivat, kun Mr. Charles vaimoineen ja lapsineen todella tulivat ja koko 20-henkinen perhe kastettiin. Itse asiassa vanhin vaimoista pyysi vasta jumalanpalveluksen jälkeen tulla myös kastettavaksi. Ymmärsin, että hän oli oikeastaan ehkä se varsinainen ”parantaja” heidän sairaalassaan. Kun pastori Kuleani pyysi ennen kastetta naiselta, että hän riisuisi pois kaulassa riippuvan taikakalun, pikimustan amuletin, nainen epäröi hetken. ”Miten käy nyt minun liiketoiminnalleni tässä sairaalassa, jos en voi pitää tällaisia.” Ushirombon pappi Kuleani vakuutti naiselle, ettei lääkkeiden ja avun jakaminen ihmisille olisi väärin kristityillekkään, päinvastoin. ”Jumala on luonut puut, hän hyväksyy ne lääkkeiksi. Jumala on luonut kasvit, nekin hän hyväksyy, kunhan ei sekoiteta vahingollisia myrkyjä ja pahoja henkiä asiaan”. Nainen kastettiin sairaalan pyöreiden majojen keskellä potilaiden, seurakuntalaisten ja vierailevan kuoron väen seurassa tilaisuutta. Illan loppuksi vielä rukoiltiin sairaiden puolesta ja opastettiin muutamia, joita sairaala ei ehkä pystyisi auttamaan, hankkiutumaan oikeaan sairaalaan. Minua jäi puhuttelemaan kaksi nuorta potilasta, yksi nuori mies mahavaivoineen ja yksi heikossa kunnossa oleva nainen pienen lapsen kanssa, joista ehdotin, että Ushirombon palaava väki veisi heidät suoraan sairaalaan. Kummallekaan ei löytynyt mitään keinoa saada heidän kotijoukoille viestiä heidän siirtämisestään, ja he jäivät sinne sairaalaan. En vähiten tällä reissulla pohtinut jo pitkään kytenyttä haavetta siitä, että Sinema Leo -evankeliointiauton mukana kulkisi aina myös toinen auto – Daktari Leo – ”tohtori tänään” -auto. Ehkä sekin on totta vielä joskus. Kuulin reissun jälkeisiltä sunnuntailta, että Charlesin perhe oli alkanut käydä ahkerasti jumalanpalveluksissa. Jumala tekee työtänsä jatkuvasti.

Ennen joulua saamme vielä vieraaksemme kasvattajien ryhmän Suomesta ja joulun viettoon omia sukulaisiamme. Kasvattajaryhmän kanssa on tavoite kiertää tutustuen ja osallistuen esikouluissa ja muissa kouluissa tavaten samalla opettajia sekä lapsia. Luvassa on yhteinen seminaarikin vierailevien ja Tansaniaalaisten opettajien kesken. Joulua ennen työlliställä on vielä mm. työn 5-vuotissuunnitelmat sekä loppuvuoden maksettavat kummilapsista. Iso järjestelyn asia tällä hetkellä on löytää joulukuuksi ”koti” seitsemälle kummilapselle, joilla ei ole mitään paikkaa mennä koulun joululoman ajaksi.

Haluamme kirjeemme loppuksi jakaa ruokapöydällämme olevan rukouskirjan tälle kirjeenkirjoittamispäivälle osuvasta rukouksesta pienen katkelman:

”Anna uutta voimaa lähetystyöllemme, että se saavuttaisi kaikki ihmiset ja kaikki kansat, kaikki, jotka ovat lunastetut Kristuksen veressä ja ovat Kristuksen perillisiä. Kuoleta meissä luonnollinen ylpeytemme ja lahjoita meille pyhä nöyryys, totinen jumalanpelko, jalosydäminen mieli. Älkööt mitkään maalliset siteet estäkö meitä pitämstä arvossa kutsumustamme, älköön mikään omanvoitonpyynti ja pelkuruus vaientako vanhurskauden vaatimuksia, älköön mikään laskelmointi ja ahdas itsekkyyys saako rajoittaa rakkauden rajatonta laajuutta.” (Johannes XXIII, kirjasta: Tämän päivän rukous/toim. Ritva Kostamo)

Pia ja Mikko

(sähköpostit kulkevat meille muodossa : etunimi.sukunimi@felm.org)